

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **I. K. K.**, bývajúci v B., v dovolacom konaní zastúpený JUDr. M. B., advokátkou AK so sídlom v B., proti žalovanému: **Mesto B., R., o ochranu vlastníckeho práva**, ktorá vec sa viedla na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn. 3 C 15/2001, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 25. januára 2007 sp.zn. 8 Co 69/2006, takto

r o z h o d o l :

Uznesenie Krajského súdu v Prešove z 25. januára 2007 sp.zn. 8 Co 69/2006 a uznesenie Okresného súdu Bardejov z 10. augusta 2006 č.k. 3 C 15/2001-108 **z r u š u j e** a vec vracia Okresnému súdu Bardejov na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov (súd prvého stupňa) uznesením z 10. augusta 2006 č.k. 3 C 15/2001-108 odmietol podanie žalobcu z 9. januára 2001. Účastníkom konania nepriznal náhradu trov konania. O podaní žalobcu tak rozhodol podľa § 43 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (O.s.p.). Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa predmetným podaním z 9. januára 2001 (žalobou) domáhal toho, aby súd uložil žalovanému povinnosť „uviesť spornú vec do takého stavu na svojej nehnuteľnosti K. X. k.ú. B., aby žalobca sa mohol bezproblémovo dostať aj autom, či iným prostriedkom, a to v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozsudku“. Keďže predmetné podanie neobsahovalo všetky zákonom požadované náležitosti, žalobca bol uznesením z 13. apríla 2006 č.k. 3 C 15/01-103 vyzvaný na odstránenie väd podania a bol poučený o následkoch neuposlúchnutia výzvy. Žalobca ale svoje podanie v súdom stanovenej lehote nedoplnil. Podľa súdu prvého stupňa pre nedostatok podania nemožno v konaní ďalej pokračovať.

Krajský súd v Prešove (odvolací súd) uznesením z 25. januára 2007 sp.zn. 8 Co 69/2006 odvolaním žalobcu napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a účastníkom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na odôvodnenie svojho rozhodnutia uviedol, že „dôvody uvedené v uznesení súdu prvého stupňa sú presvedčivé, aj pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu vecí aj o právne posúdenie.“ K odvolacej námietke žalobcu, že súd prvého stupňa ho náležite nepoučil, ako má opravu či doplnenie žaloby vykonať, uviedol, že poučovacia povinnosť uvedená v ustanovení § 43 ods. 1 O.s.p. smeruje k tomu, aby vady žaloby boli odstránené; súd preto účastníka (žalobcu) poučí aj o tom, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať. Ak súd túto povinnosť splní, záleží už len na účastníkovi, či vady podania skutočne odstráni alebo či bude daný dôvod na odmietnutie podania podľa § 43 ods. 2 O.s.p. Dodal, že poučovaciu povinnosť podľa § 43 ods. 1 O.s.p. nemožno vykladať tak, že by súd mal účastníka poučovať o hmotnom práve. Pri takom poučení by totiž nešlo o odstránenie väd podania, pre ktoré nemožno v konaní pokračovať, ale o návod ako má účastník v konaní postupovať, aby bol úspešný.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu žalobca podal dovolanie. Navrhol rozhodnutie odvolacieho súdu, a pre rovnaké vady i rozhodnutie súdu prvého stupňa, zrušiť. Podľa žalobcu tu nebol súdmi tvrdený dôvod odmietnutia jeho žaloby. Z tohto procesného úkonu sa totiž jednoznačne dá vyvodiť, čoho sa ním domáha. Na „naliehanie“ súdu naostatok uviedol, že žalovanému treba uložiť povinnosť „urobiť v označenej lokalite rigol“, ktorý aj zakreslil na kópii snímky z pozemkovej mapy. Uviedol, že nie je si vedomý žiadneho pochybenia pri podávaní žaloby. Ak tu aj nejaký nedostatok žaloby aj bol, bol odstrániteľný a súd ho mal na nutnosť jeho odstránenia riadne upozorniť. Podľa žalobcu odvolací súd pri rozhodovaní o jeho odvolaní „sa ukvapil a konal nepremyslene a svojvoľne“. Jeho rozhodnutím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalované mesto sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrilo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Podmienky prípustnosti dovolania, ktoré smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, sú upravené v § 239 O.s.p. Dovolanie je prípustné predovšetkým proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 O.s.p. v znení do 15. októbra 2008). Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia a c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z týchto ustanovení, pretože napadnuté rozhodnutie nevykazuje v nich uvádzané znaky; odvolací súd svojím uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

So zreteľom na obsah dovolania a na zákonnú povinnosť odvolacieho súdu vyplývajúcu z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. dovolací súd skúmal, či konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, nie je postihnuté vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia prípustnosť dovolania je daná vždy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Ustanovenie § 237 O.s.p. pritom nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v tomto ustanovení, možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým dovolanie inak nie je procesne prípustné. Pre posúdenie existencie procesnej vady v zmysle uvedeného ustanovenia nie je významný subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k niektorej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté takouto vadou.

Žalobca existenciu vád v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní nevytýka a v dovolacom konaní vada takejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť dovolania z týchto ustanovení preto nemožno vyvodit'.

Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

K odňatiu možnosti konať pred súdom v predmetnej právnej veci malo podľa žalobcu dôjsť tým, že bola odmietnutá jeho žaloba § 43 ods. 2 O.s.p., hoci podmienky pre postup podľa tohto ustanovenia neboli dané. Podľa dovolacieho súdu žalobca namieta predmetnú vadu konania súdov dôvodne.

Konanie sa začína na návrh. Návrh má okrem všeobecných náležitostí (§ 42 ods. 3) obsahovať meno, priezvisko, bydlisko účastníkov, prípadne ich zástupcov, údaj o štátnom občianstve, pravdivé opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, ktorých sa navrhovateľ dovoľáva, a musí byť z neho zrejmé, čoho sa navrhovateľ domáha (§ 79 ods. 1 veta prvá a druhá O.s.p.). Sudca alebo poverený zamestnanec súdu uznesením vyzve účastníka, aby nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné podanie doplnil alebo opravil v lehote, ktorú určí, a ktorá nemôže byť kratšia ako desať dní. V uznesení uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať (§ 43 ods. 1 O.s.p.). Ak účastník v lehote podľa odseku 1 podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať, súd odmietne podanie, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania. Ak bolo podanie doplnené alebo opravené v celom rozsahu v súlade s uznesením podľa odseku 1 najneskôr do uplynutia lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu o odmietnutí podania, o odvolaní proti tomuto uzneseniu môže podľa § 210a rozhodnúť súd, ktorý ho vydal (§ 43 ods. 2 O.s.p.).

V zmysle ostatne citovaného zákonného ustanovenia, ak sudca alebo zamestnanec súdu dôjde k záveru, že podanie je nesprávne, neúplné alebo nezrozumiteľné, uznesením rozhodne o ďalšom postupe podľa toho, či ide o podanie, ktoré by podľa obsahu mohlo byť

návrhom na začatie konania, alebo o podanie, ktoré takým návrhom nie je. Obsahom uznesenia, proti ktorému nemožno podať odvolanie, je výzva účastníkovi, ktorý posudzované podanie urobil, aby podanie opravil alebo doplnil. Súčasťou výzvy je aj poučenie o spôsobe, rozsahu a potrebe opravy alebo doplnenia a poučenie o následkoch neopravenia alebo nedoplnenia podania. V prípade podania, ktoré by podľa obsahu mohlo byť návrhom na začatie konania, súd musí účastníka poučiť o možnosti odmietnuť také podanie, a pri ostatných podaniach o tom, že bez opravy a doplnenia sa na také podanie neprihliadne.

Občiansky súdny poriadok umožňuje v citovanom ustanovení podanie, ktoré by mohlo byť podľa obsahu návrhom na začatie konania, odmietnuť, ak účastník napriek výzve sudcu alebo povereného zamestnanca podanie neopraví alebo nedoplní a pre uvedený nedostatok nemožno v konaní pokračovať. Pre taký postup a rozhodnutie ale musia byť splnené predpoklady ustanovené v ustanovení § 43 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého sudca alebo poverený zamestnanec súdu v uznesení, ktorým vyzve účastníka na doplnenie alebo opravu podania, uvedie, ako treba opravu alebo doplnenie vykonať; v prípade odmietnutia podania musí napokon v odôvodnení svojho uznesenia vysvetliť, ktoré konkrétne vady vytýkané žalobcovi neboli opravené a či vady bránili v konaní pokračovať.

Nesprávnym podaním je pritom také podanie, ktoré síce má všetky náležitosti uvedené v zákone, avšak tieto náležitosti alebo niektoré z nich sú uvedené nepresne, neurčite alebo nezrozumiteľne. Podanie je nesprávne i vtedy, ak síce obsahuje presné, určité a zrozumiteľné údaje, avšak je medzi nimi zjavný logický rozpor (napr. vtedy, ak žalobný petit nevychádza z označených rozhodujúcich skutočností, ale z iných, v podaní neuvedených okolností, a nemožno preto vyvodiť, na základe čoho má byť o žalobnom petite rozhodnuté a pod.). Súd je povinný vyzvať (z úradnej povinnosti) účastníka, ktorý urobil neúplné alebo nesprávne podanie, aby vady podania odstránil. Túto povinnosť súd plní vtedy, ak pre tento nedostatok podania nemožno v konaní pokračovať; to platí predovšetkým pri podaniach, ktorými sa začína konanie na súde v prvom stupni, odvolacie konanie alebo konanie pred dovolacím súdom. Záver o tom, či neúplnosť alebo nesprávnosť podania bráni súdu tomu, aby pokračoval v konaní, závisí na okolnostiach konkrétneho prípadu. Uznesenie súdu, ktorým sa robí výzva na odstránenie väd podania, obsahuje okrem formálnych náležitostí rozhodnutia, aj: a/ údaje o tom, v čom je podanie neúplné alebo nesprávne, ktorá jeho podstatná náležitosť chýba a pod. (napr. v označení účastníka), b/ poučenie, ako treba doplnenie alebo opravu podania vykonať (napr. označenie žalovaného treba doplniť o miesto jeho bydliska a pod.);

poučenie sa však nemôže týkať hmotného práva, vecnej legitímácie a pod., c/ lehotu na odstránenie väd podania; táto lehota je lehotou sudcovskou (§ 55 O.s.p.), ktorú môže predseda senátu (samosudca) uznesením predĺžiť, a to i dodatočne (po jej uplynutí), nesmie ju však skrátiť, d/ poučenie o tom, že podanie bude odmietnuté, ak podanie nebude včas opravené alebo doplnené. K odmietnutiu podania môže súd pristúpiť len vtedy, ak bol účastník na odstránenie väd podania riadne vyzvaný, ak vady podania napriek výzve neboli odstránené a ak nemožno pre tento nedostatok v konaní pokračovať. Poučovaciu povinnosť súdu uvedenú v § 43 ods. 1 O.s.p. treba odlišovať od všeobecnej poučovacej povinnosti podľa § 5 O.s.p.

Súdy nižších stupňov v danej veci podľa tohto ustanovenia riadne nepostupovali.

Z obsahu spisu súdu prvého stupňa vyplýva, že žalobou podanou osobne na súde prvého stupňa 9. januára 2001 žalobca sa domáhal, aby súd žalovanému mestu uložil povinnosť „uviesť spornú vec do takého stavu na svojej nehnuteľnosti K. X. k.ú. B., aby žalobca sa mohol bezproblémovo dostať aj autom, či iným prostriedkom, a to v lehote jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozsudku.“

Súd prvého stupňa uznesením zo 14. februára 2002 č.k. 3 C 15/01-19 pripustil, aby do konania na strane žalobcu vstúpila M. K., W., B.. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením z 30. augusta 2002 sp.zn. 4 Co 234/02 zrušil uznesenie súdu prvého stupňa. V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že „žaloba nevykazuje vady, ktoré by bránili v postupe konania“.

Súd prvého stupňa potom vec prejednal na pojednávaní a rozsudkom z 11. februára 2003 č.k. 3 C 15/01-42 žalobu zamietol. Ako dôvod zamietnutia žaloby uviedol, že nebolo preukázané, že by žalovaný zasahoval do vlastníckeho práva žalobcu. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením zo 7. júna 2004 sp.zn. 4 Co 303/03 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Rozhodol tak podľa § 221 ods. 1 písm. b/ O.s.p. v znení v čase jeho rozhodovania majúca za to, že postupom súdu prvého stupňa, ktorý vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, bola tomuto účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom.

Súd prvého stupňa potom rozsudkom z 3. februára 2005 č.k. 3 C 15/2001-79 žalobu opäť zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že „žalobca podal tzv. negatívnu, zapieraciu žalobu, ktorou sa domáhal ochrany proti žalovanému, ktorý ho má neoprávnene rušiť a zasahovať do výkonu jeho vlastníckeho práva iným spôsobom ako zadržiavaním veci.“ Na základe vykonaných dôkazov dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože vykonaním dokazovaním sa nezistilo, že by žalovaný rušivo zasahoval do vlastníckeho práva žalobcu, prípadne, že by žalovaný nad mieru primeranú pomerom obťažoval žalobcu alebo že by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Tiež uviedol, že žalobou podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, smerujúcou proti vlastníkovi, „sa žalobca môže úspešne domáhať len vydania rozsudku, ktorým by žalovanému vlastníkovi bola uložená povinnosť zdržať sa presne vymedzeného rušenia, nie však už povinnosť niečo pozitívne konať (napr. odstrániť, premiestniť alebo upraviť určitým spôsobom predmet svojho vlastníctva), tak ako je to v tomto prípade.“ Odvolací súd, konajúci o odvolaní žalobcu, uznesením z 30. decembra 2005 sp.zn. 4 Co 173/05 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa odvolacieho súdu „petit žaloby, v zmysle ktorého súd ukladá žalovanému uviesť spornú vec do takého stavu na svojej nehnuteľnosti K. X. k.ú. B., aby žalobca sa mohol bezproblémovo dostať aj autom, či iným prostriedkom, nie je vykonateľný podľa žiadneho ustanovenia zák.č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov.“ Súdu prvého stupňa uložil, aby žalobcu vyzval na odstránenie nedostatkov žaloby.

Súd prvého stupňa uznesením z 13. apríla 2006 č.k. 3 C 15/2001-103 vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia doplnil svoju žalobu tak, aby obsahovala náležitosti uvedené v § 42 ods. 3 O.s.p. a § 79 ods. 1 O.s.p., „najmä, aby upravil petit žaloby tak, aby tento bol vykonateľný (petit žaloby zo dňa 9. januára 2001 nie je vykonateľný podľa žiadneho ustanovenia zák.č. 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov)“.

Súd prvého stupňa uznesením z 10. augusta 2006 č.k. 3 C 15/2001-108 potom podanie žalobcu odmietol. Na odvolanie žalobcu odvolací súd uznesením z 25. januára 2007 sp.zn. 8 Co 69/2006 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Vyššie uvedeným postupom a rozhodnutiami súdov bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Už uznesenie z 13. apríla 2006 č.k. 3 C 15/2001-103, ktorým bol žalobca vyzvaný na doplnenie žaloby, nespĺňa požiadavku konkrétneho a zrozumiteľného poučenia o nedostatkoch žaloby, ktoré bránia pokračovať v konaní, a o spôsobe ich odstránenia.

Súd pri výzve na odstránenie nedostatkov žaloby má vychádzať z predpokladu, že výzva je adresovaná osobe, ktorá nie je znalá práva a tomu aj prispôbiť aj formuláciu poučenia. Nemali by sa preto vo výzve vyskytovať napr. právne termíny, súdny žargón a pod. V rozpore s týmto použil súd prvého stupňa vo výzve výrazy, ako „tak, aby bol vykonateľný“, ako to bolo uvedené v uznesení z 13. apríla 2006 č.k. 3 C 15/2001-103.

Uznesenie odvolacieho súdu popritom je i nepreskúmateľné, pretože nie je riadne odôvodnené. Nie je v ňom totiž konkrétne vysvetlené, ktoré konkrétne vady žalobca neodstránil a či a z akého dôvodu tieto vady bránili ďalšiemu postupu v konaní. Odvolací súd sa nijak nevyporiadal s tvrdením žalobcu v odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa o odmietnutí podania, že „je treba uložiť povinnosť žalovanému urobiť rigol.“ Uznesenie len vo všeobecnej rovine (neopodstatnene) konštatuje, že „dôvody uvedené v uznesení súdu prvého stupňa sú presvedčivé, aj pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu veci aj o právne posúdenie. Preto na zistenia uvedené v odôvodnení uznesenia a na právne normy, ktoré použil z citovaných ustanovení poukazuje odvolací súd.“

Výklad a používanie § 43 ods. 1 a 2 O.s.p. musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súd musí vykladať a používať citované ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Interpretáciou a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Súd musí súčasne vychádzať z toho, že súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.). Občianske súdne konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie (§ 3 O.s.p.). Prílišný formalizmus pri posudzovaní úkonov účastníkov občianskeho súdneho konania a nadmerný tlak na dopĺňanie takých náležitostí do procesných úkonov účastníkov, ktoré nemajú oporu v zákone, ktoré idú nad rámec zákona alebo nemajú základný význam pre ochranu zákonnosti, nie sú v súlade s ústavnými princípmi spravodlivého procesu.

Sám Občiansky súdny poriadok to vyjadruje tak, že umožňuje odmietnuť podanie podľa § 43 ods. 2 len vtedy, ak v konaní nemožno pre nedostatky žaloby pokračovať. Možnosťou pokračovať v konaní v tomto zmysle je možnosť súdu konať a rozhodovať bez zásadnejších prekážok, ktorými sú neodstrániteľné alebo neodstránené nedostatky žalôb. Musí ísť o prekážky pre akýkoľvek ďalší postup všeobecného súdu (pozri napr. IV. ÚS 1/02).

S prihliadnutím na vyššie uvedené nemožno nechať bez povšimnutia, že sudy nižších stupňov viac ako päť rokov konali o podaní (žalobe) žalobcu a dvakrát o ňom meritórne aj rozhodli majúc za to, že žalované mesto nie je nositeľom pasívnej vecnej legitímácie. Už tento fakt značne spochybňuje záver zaujatý v dovolaní napadnutom rozhodnutí odvolacieho súdu z 25. januára 2007, že pre vady žaloby nemožno v konaní (začatom v januári 2001) pokračovať.

Procesná vada podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. spočívajúca v odňatí možnosti účastníka konať pred súdom zakladá prípustnosť dovolania a je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

Vzhľadom na to Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolaním žalobcu napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove, a pre rovnaké vady i uznesenie Okresného súdu Bardejov, zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 a 3 O.s.p. v znení zákona č. 384/2008 Z.z.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 1. júla 2009

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Nina Dúbravčíková